

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istorია

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XLI. De iis qui Alexandriae martyrium subierunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

quidam occurrans, causam festinationis percontatur. Ille rem ut erat exposuit. Rusticus re audita (pergebat tunc forte ad nuptiale convivium. Solent enim in huiusmodi conviviis totam noctem pervigilare) ingressus rem discumbentibus narrat. Qui confestim quasi signo dato, omnes uno impetu contulerunt: & concito cursu in nos irruentes, clamorem ediderunt. Continuo satellitibus qui nos custodiebant in fugam versis, supervenientes, nos, ut eramus, nudis in grabatis jacentes deprehenderunt. Ac primo quidem aspectu, Deum testor, latrones esse existimans qui spoliandi ac diripiendi causam venissent, manens in lectulo meo nudus, sola operus linea tunica, reliquam vestem que juxta me posita erat eis porrexī. At illi confurgere me & quam celerrimè proficisci iusserunt. Tunc demum intelligens cujus rei gratia venissent, vociferari cœpi: rogans atque obtestans ut abirent, nosque illic dimitterent. Quod si de nobis bene mereri vellet, orabam ut eos qui me abducebant satellites pravenirent, ipsiq; caput mihi demerent. Hæc me vociferantem, ut norunt ii qui mihi consortes & participes arumnarum omnium fuere, invitum surgere coegerunt. Ac me quidem ipse humi supinum abjeci. Illi verò pedibus manibusque comprehendentes me trahere atque educere cœperunt. Sequebantur me Caius & Faustus, Petrus ac Paulus: qui horum omnium testes fuere. Qui me suscipientes, ex oppidulo exportarunt, ac deinde nudo impositum a se abduxerunt. Et hæc quidem de scipso Dionysius narrat.

τῆς ἐπειξεως ἐπιβέβητο ὁ ἰατρὸς ὁμοῦς ὁμοῦς κείνῳ ἀκίβητος. ἀπὸ τῆς εὐαγγελιστοῦ ἡμεῖς διαπαντὸς χίρειν ἡμῶν ἐν ταῖς ταῖς σιωδοῖς ἐβόη. εἰσελθὼν ἀπήγαγον καὶ κατακειμένους. οἱ δὲ μὴ μὴ καθάπερ ἀπὸ σιθῆματι πάντες ἔξανεστησαν. καὶ ὁμοῦς φερόμενοι τὰ χεῖρα ἤκον. Ἰππαστὸς δὲ οἷος τε ἡμῶν ἠλάλαξαν καὶ φυγῆς ἐυθέως τῷ φρεσὶ ἡμῶν στρατιωτῶν χροῦδης, ἐπέστησαν ἡμῶν εἰχομῆρ ἰππὶ τῷ ἀσέωτων συμπάδων καὶ κείμενοι. καὶ γὰρ μὲν οἶδεν ὁ θεὸς ὡς ληστὰς ἐκαστέρου ἡγέρηρ ἰππὶ σύλλησι καὶ παρῆν ἀφικομένης, μένων ἐπὶ τῆς εὐνῆς, ἡμῶν γυμνός, ἐν τῷ ληνῷ ἐδὲ ἡματι. τὴν ἰππὴν ἐσθῆτα ὡς κατακειμένην αὐτοῖς ὠρεγον. ἔξανεστησαν τε ὁμοῦς καὶ τὴν ταχὺ ἔξεναι. καὶ τότε σιωπῆς ἐφ' ᾧ παρεῖσαν, ἀπεκαγον δέ μῆρ αὐτῶν καὶ ἰκετεύον ἀπὸ καὶ ἡμῶν εἰάν. εἰ ἡ βία λοναί πη χρεστον ἐργασασθε, τὰς ἀπάγοντάς με φθάσαι, καὶ τὴν φαλὴν αὐτὰς τῶν ἐμῶν ἀπολεμῆν ἔξει. τοιαῦτα βοῶντ ὡς ἴσασιν οἱ κοιννοὶ μέτοχοι πάντων χροῦδης, ἀνίστασαν βίαν. καὶ γὰρ μὲν παρῆκα ἐμαυτὸν ὑπὸ τὰ δαφ. οἱ ἡ διαλαβόντες χεῖρα καὶ πόδι σύροντες ἔξήγαγον. ἐπικολαθεῖν δὲ μοι αὐτῶν πάντων χροῦδης μαρτυρῆς. Γαῖος Φαῦς. Πέτρος. Παῦλος. οἱ καὶ ἀπολλοῦτες με, φορεῖσθαι ἔξήγαγον ἐπολιχνίς. ἐκ γυμνῶν ἐπέβασαν ἡμῶν ἀπήγαγον. ταῦτα εἰαυτῶ ὁ Διονύσιος διεξέγραψεν.

CAPUT XLI.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ.

De iis qui Alexandria martyrium subierunt.

Περὶ τῆς αὐτῆς Ἀλεξανδρείας μαρτυρησάντων.

Huc refer Niceph. l. 5. c. 29. 30. 31.

IN epistola verò ad Fabium episcopum Antiochiæ, eorum qui impetrante Decio martyrium Alexandriæ subierunt, certamina refert hoc modo: Nequaquam ex Imperatoris edito persecutio cœpta est, quippe quæ integro anno anteverterat. Etenim infaustus quidam Vates ac Poëta quis ille fuit, commoverat jam antea atque incitaverat adversus nos Gentilium turbas, ad innatam genti superstitionem animos eorum incendens. Ab hoc igitur homine stimulati, omnemque ad patranda cœtera licentiam nacti,

Ο δὲ αὐτὸς ἐν ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Φαβίον ἐπίσκοπον Ἀντιοχείων, τῶν καὶ δὲ μαρτυρησάντων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῶν ἡγῶνας, τῆτον ἰσορεῖ τὸν πρῶτον. οὐκ ἔστι τῆ βασιλικῆ προσηγάματος ὁ διαγωγὴ παρ' ἡμῶν ἡξασθ, ἀλλὰ ἡδ ὅλον ἐκαστὸν προῦλαβεῖ καὶ φθάσας ὁ κακῶν τῆ πηλει ταύτη μάντις καὶ ποιητῆς οὗτος ἐκείνου ἦν, ἐκίνησε καὶ παραώρμησε καθ' ἡμῶν τὰ πλήθη τῶν ἐθνῶν, εἰς τὴν ἐπιχρῆμασιν αὐτῶν δεσποδαιμονίαν ἀναρρηπίσας. οἱ ἡ δὲ δις θέντες ὑπὸ αὐτῶ, καὶ πάσης ἔξεναι

DECIUS.

εις ανοσιουργίαν λαβόμενοι. μόνω ενσέβειαν
την θρησκείαν των δαιμόνων ταύτην ὑπέλα-
βον. καὶ ἡμῶν Φονῶν. πρώτων μὲν οὖν πρεσ-
βύτην Μιτρεῶν ὀνόματι σωμαρπασάντες, καὶ
καλέσαντες ἄθεα λέγειν ῥήματα. μὴ πεθό-
μῳρον, ξύλοις τε παίοις τοῦ Σῶμα, καὶ καλά-
μοις ὄξεσι τὸ πρόσωπον καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς
κεντῶντες, ἀγαγόντες εἰς τὸ προάσειον, κα-
τελιθοδόλην. ἔπειτα πρὶν γυναικα Κοίνταν
καλεμένην ἐπὶ τὸ εἰδωλεῖον ἀπαγαγόντες,
ἠαυτῶν ἑσθροκυνεῖν ἄποσεφομένην ἣ καὶ
βδελυθούμενην, ἐκδήσαντες τῶν ποδῶν, δια-
πάσης τῆς πόλεως καὶ τὰ τετραχῆ. λυθωρῶ-
τε συροίτες, ἑσθροκυνεῖν τοῖς μυ-
λαιαῖς λίθοις ἅμα καὶ μασηγόντες, ἐπὶ τὸν
αὐτὸν ἀγαγόντες κατέλευσαν τόπον. εἰθ' ὁμο-
θυμαδὸν ἀπαίτες ὤρησαν ἐπὶ τὰς τῶν Θεο-
σεβῶν οἰκίας καὶ ἐς ἐγγὺς ἕνα σοὶ γεινῶν-
τας, ἐπιπεύδοντες ἦγον. ἐσὺλων τε καὶ διήπα-
ζον. τὰ μὲν ἡμιώτερα τῶν κειμηλίων νοσφι-
ζοῦντο τὰ δ' ἐντελέστερα καὶ ὅσα ἐν ξύλων
ἐπεποίητο, διαρριπίεντες, καὶ κατακαίοντες ἐν
ταῖς ὁδοῖς, ἐαλωκίμας ὑπὸ πολεμίων πό-
λεως παρέχον θέαν. Ἐξέκλινον ἣ ὑπανε-
χῶρον ἀδελφοί. Ἐ τὴν ἀρπαγὴν τῶν ὑπαρ-
χῶν, ὁμοίως ἐκείνοις οἷς καὶ Παῦλος ἐ-
μαρτυροῦσε, καὶ χαρῆς προσεδέξαντο. καὶ
οὐκ οἶδ' εἴ τις πλὴν εἰ μὴ περὶ τὴν εἰς ἐμπε-
σῶν, μέχρι γε τέτατον Κύριον ἠγήσατο. ἀλ-
λά καὶ τὴν θαυμασιωτάτην τότε παρθένον
πρεσβύτην Ἀπολλωνίαν διαλαβόντες, τὰς μὲν
ὁδοῖας ἀπαντας, κόποις τὰς σιαγόνας,
ἔξήλασαν πυρῶν ἣ νήσαντες πρὸ τῆς πόλεως,
ζῶσαν ἠπάλεον κατακαύσαι, εἰ μὴ συνεκ-
φώνησεν αὐτοῖς τὰ τ' ἀσεβείας κηρύγμα-
τα. ἣ ὑπὸ πῶδραϊτῆσά μὲν βραχὺ καὶ ἀνεθεί-
σα, σωτόνως ἐπεπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, καὶ καλα-
πέφλελλαι. Σαροπίωνά τε καὶ λαλαβόντες ἐ-
φέστον, σκληραῖς βασάνοις αἰκισάμενοι, καὶ
πάντα τὰ ἄρθεα διακλάσαντες, διὰ τῆς ὑ-
πέρας πενήνῃ κατέρρησαν. ἕδεμία ἣ ὁδοῦ. καὶ
λεωφόρου. ἕσενωπος ἡ μὲν βασίμου ἦν. καὶ
νῆκως, ἐμνημέραν. αἰεὶ καὶ πανταχῶς πάντων
κεκρυγῶτων, εἰ μὴ τὰ δύσφημα τίς ἀνυμ-
νοῖ ῥήματα, τέτον ἐυθέως δὲν σύρεσθαι τε
καὶ πῆμασθαι. Ἐ ταῦτα Ἰησοῦ μὲν τέτον
κίμασε τὸν τόπον. διαδέξαμένη ἣ τὰς

A hanc solam pietatem cultumque demonum suorum existimabant, si caedibus adversus nostros favirent. Primum itaque senem quemdam Metram nomine, correptum impia verba proferre jubent. Quod cum ille abnueret, fustibus hominem verberantes, & acutis arundinibus vultum ejus oculosque putgentes, deductum in suburbium lapidibus obruerunt. Posthæc fidem quamdam mulierem Quintam nomine, ad idoli templum perductam, adorare illud coegerunt. Quod cum illa averfaretur atque execraretur, constrictis pedibus eam per totius civitatis vicos aspero sibilice constratos rapientes, faxis illisam B molaribus, flagris insuper verberantes, ad suburbium itidem abducunt; ibique lapidibus interficiunt. Omnes deinde uno impetu in domos Christianorum irruere cœperunt: & quos quisque sibi vicinos noverat, eos illic properantes agebant, spoliabant ac diripiebant: ea quidem quæ maximè pretiosa essent in sinum suum congerentes: viliora autem & lignea quæque disjiciebant, ac per vias concremabant: captæ ab hostibus urbis speciem atque imaginem exhibentes. Fratres verò declinabant & C subducebant se fuga; ac directionem bonorum suorum perinde ac illi de quibus Paulus testificatus est, cum gaudio exceperunt. Nec eorum quisquam quod equidem sciam, nisi fortasse unus aliquis in illorum manus incidens, haftenus quidem Deum negavit. Sed & admirandam illam provecæ jam ætatis virginem Apolloniam tunc comprehenderunt. Et maxillas quidem ejus verberantes, cunctos ei dentes excusserunt. Accenso autem extra urbem rogo, minabantur vivam se illam combusturos, nisi unâ cum ipsis impia verba pronuntiaret. At illa veniam deprecari paulisper visa, atque interim dimissa, celeriter in ignem insiliit & conflagavit. Præterea Serapionem quemdam cum in ædibus suis deprehendissent, acerbissimis tormentis excruciantur, & membris omnibus contractum ex cœnaculo præcipitem dejecerunt. Porro nusquam: non per viam publicam, non per angiportus incedere, aut noctu aut interdiu nobis licebat: cum omnes ubique & assidue clamitarent: quicumque impia illa verba proferre abnuisset, cum illic trahendum esse, & flammis ulticibus abfumendum. Et hæc quidem diutissime vigerunt ad hunc Gg iij

modum. Secuta deinde seditio & bellum civile miseris excipiens, crudelitatem quâ in nostros grassati fuerant, in ipsos mutuo convertit. Ac nos quidem paululum respiravimus, dum illorum cessaret furor. Sed continuo imperii illius erga nos benignissimi mutatio nobis nuntiata est: & gravissimus nobis minarum terror intentabatur. Jamque aderat edictum Imperatoris, illud ipsum fere quod à Domino nostro prædictum est, horrificum ac terribile exhibens, adeo ut ipsi etiam electi, si fieri posset, scandalum paterentur. Omnes certè mirum in modum exterriti sunt. Ac multi quidem ex illustrioribus, præ metu statim occurrerunt. Alii qui rem publicam administrabant, ipsa actuum suorum necessitate pertracti veniebant. Alii à notis & familiaribus adducebantur: & nominatim citati, ad impura & profana sacrificia accedebant: nonnulli quidem pallidi ac tremebundi, quasi non sacrificaturi, sed ipsi potius victimarum loco idolis immolandi essent. Adeo ut à circumstante multitudine deriderentur: quippe qui palam omnibus ostenderent, se tum ad moriendum, tum ad sacrificandum pusillo animo esse. Alii verò promptius ad aras accurrebant, audacter affirmantes nunquam se antea Christianos fuisse. De quibus verisimè prædixit olim Dominus, ejusmodi homines agrè salutem consecuturos. Ceteri autem partim alterutros eorum quos diximus sequebantur: partim se in fugam dabant: partim comprehendebantur. Ex quibus nonnulli cum usque ad vincula & custodiam progressi essent: quidam etiam plusculos dies in carcere perstitissent: prius tamen quam in judicium inducerentur, fidem ejurarunt. Nonnulli verò cum aliquandiu tormenta fortiter sustinissent, ad reliqua quæ intentabantur supplicia animos desponderunt. Verùm beati illi ac stabiles columnæ Domini, ab ipso confirmati, & fidei suæ robori congruentè & ex æquo respondentem vim atque constantiam nacti, admirabiles regni illius testes effecti sunt. Quorum Julianus, vir podagre doloribus constrictus, qui nec stare poterat nec incedere: unâ cum duobus aliis qui ipsum portabant, adductus est. Horum alter statim negavit. Alter nomine Cronion, qui Eunos cognominabatur, nec non & senex ipse Julianus, cum Christum confessi essent, per universam

A ἀθλίως ἢ σάσις, καὶ ὁ πόλεμος ὁ ἐμφύλιος τῶν καθ' ἡμῶν ἀμότης πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν ἔτερεψε. καὶ σμικρὸν μὲν πρὸς αὐτοὺς σαμῶν, ἀρχολίαν δὲ πρὸς ἡμᾶς. οὐ μὲν γὰρ ἔσονται εὐθὺς ὃ ἢ τῆς βασιλείας ἐκείνης τῆς εὐμυρεσέρας ἡμῖν μεταβολὴ δὴ γένοιται καὶ πολὺς ὁ τῆς ἐφ' ἡμᾶς ἀπειλῆς φόβος αὐτείνετο. καὶ δὴ καὶ παρὴν τὸ πρὸς αἵμα' αὐτοῦ χερόν ἐκείνο οἶον τὸ πρὸς ῥῆθην ὑπὸ τῆς εἰς ἡμῶν ἀποφαινοντὸ φοβερώτατον, ὡς δὴ δωματὸν σκανδαλίσιμα καὶ τὰς ἐκκεταί.

B πλὴν πάντες γε κατεπήχεσαν. καὶ πολλοὶ μὲν εὐθὺς τῶν ἀειφανεσέρων, οἱ μὲν ἀπειτῶν δεδιότες· οἱ δὲ δημοσιεύοντες, ὑπὸ τῆς πρᾶξεων ἠγόντο· οἱ δὲ ὑπὸ τῶν ἀμφ' αὐτοῦ ἐφείλκοντο. ὀνομασί τε καλέμενοι, ταῖς ἐνάγκαις καὶ ἀνίεργις δυσίας πρὸς ἡμᾶς μὲν ἀχειῶντες καὶ τρέμοντες, ὡς περὶ ἐπισκοπῆς, ἀλλ' αὐτοὶ δυνάμει καὶ σφάγια τῶν δόλοισι ἐσόμενοι ὡς ὑπὸ πολλῶν τῶν ἀεισῶντ' ὁ δὴ μὲν χλευῶν αὐτοὺς ἐπιφρονῶν καὶ δήλας μὲν εἶναι πρὸς πάντα δευῶν ὑπάρχοντας, καὶ πρὸς τὸ τεθῆναι καὶ πρὸς τὸ θῆσθαι. οἱ δὲ πᾶσις ἐτοιμότερον τοῖς βωμῶν πρὸς ἑτέρεχον, ἰαχειζόμενοι τῇ θρασυῖα τὸ μὴ ὃ πρῶτερον χριστιανοὶ γεγενῆσθαι αὐτῶν ἢ τῶν Κυρίων πρὸς ῥῆθις ἀληθινῶν, ὅτι οὐ σκόλως σωθήσονται. τῶν δὲ λοιπῶν, οἱ μὲν εἶποντο τότε τοῖς ἐκατέρωθεν· οἱ δὲ ἐφρονῶν ἠλίσκοντο. καὶ τέτων οἱ μὲν ἀχει δεσμοῦ καὶ φυλακῆς χαρήσαντες· καὶ πᾶσις καὶ πᾶσις νασὴ μέρους καθειρχνῆτες, εἴτα καὶ πᾶσις δικαστήριον εἰσελθεῖν, ὄξωμόσαντο. οἱ δὲ βασιάνοις ἐπὶ ποσὸν ἐγκαρτερήσαντες, πρὸς τὸ ἐξῆς ἀπέπειπον. οἱ δὲ σέρροι καὶ μακαίρωι σύλοι τῶν Κυρίων, κραταιωθέντες ὑπὸ αὐτῶν, καὶ τῆς ἰσχυρῆς ἐν ἑαυτοῖς πίστεως ἐξίαν καὶ ἀνάλογον δυνάμει καὶ καρτερῶν λαβόνας, θαυμασοὶ γεγονόσιν αὐτῶν τῆς βασιλείας μάετυρες. ἂν πρῶτον Ἰουλιανὸς ἀνδρῶν ποδαγῆς, μὴ σπῆσαι μὴ βαδίσει δυνάμεν, σὺν ἑτέροις αὐτοῖς φέρων αὐτὸν, πρὸς ῥῆθι. ἂν ὁ μὲν ἑτέρωθεν, εὐδὺς ἠρήσατο· ὁ δὲ ἑτέρωθεν Κρονίων ὀνόματι ἐπίκλιω δὲ Εὐνης, καὶ αὐτὸς ὁ πᾶσις εὐτῆς Ἰουλιανὸς, ὁμολογήσαντες τὸν Κύριον διὰ πάσης τῆς πόλεως μεγίστης ἔσης ὡς ἔστιν

DECIUS.

καμήλοις εποχήμενοι ἑμετέωροι μασημένοι, τέλος ἀσέσω πυρὶ παρέχευμένον τῆ δήμε παλὸς κατέκαυσαν. στρατιῶτες τε αὐτοῖς ἀπαγομένοις ὤσασα, καὶ τοῖς ἐφυβέχθησαν ἐναντιοῦσιν, ἐκδοσαντων ἐκείνων προσαχθεῖς ὁ ἀνδρείοταλθ. ὀπλομάχθ. τῆ Θεῶ Βησῶς, καὶ τῷ μεγάλῳ πολέμῳ τῷ πατρὶ τῆς εὐσεβείας δεικνύσας, ἀπειμήθη τῷ κεφαλῆν καὶ τις ἕτεροθ. τὸ μὲν γῆθ. Λέως, τῷ ἡ ἑρσηγορίαν ἀμα καὶ τὴν εὐλορίαν ἀλνθῆς Μάκαρ, ἑρσηποῖς ἀπὸ πολλῆς ἰσθὸς τῆ δικασῆ παρὸς ἀρῆσιν γρομῆς. εἰχ' ἰσαχθεῖς, ζῶν κατὰ πέφλεκται. B
 Epimachus τε μετ' αὐτῆς καὶ Ἀλέξανδρθ. μετ' πολὺν ὄν ἐμειναν δεσμῶται χρόνον, μύριας διενεικόντες ἀλγηδῶνας. ζυσησας. μάστιγας. πυρὶ ἀσέσω καὶ ἔτοι διεχύθησαν. καὶ σὺ αὐτοῖς γυναικῆς τέσσαρες. Ἀμμωνάριον τε ἀγία παρθένθ. πάντῃ φιλονεικῶς αὐτὴν ἑπιπλεῖσιν τῆ δικασῆ βασιανθ. ἀτε ἑραποφνηαμένην ὡς μηδὲν ὄν ἐκείθ. κελούοι φθέγγαίθ. ἀληθεύσασα τὴν ἐπαγγελίαν, ἀπήχθη αἱ δὲ λοιπῶ. ἡ σέμνοπρεπεσάτη πρεσβύτης Μερκερία. καὶ πολὺταις μὲν, εἰχ' ἰσθὲρ τὸν Κυριον δὲ C
 ἀγαπήσασα ἑαυτῆς τὰ τέκνα Διονυσία, καὶ αὐδεδένθ. εἰς ἀνήνυτον ἐπὶ βασιανίζειν, καὶ ἰσθὸς γυναικῶν ἡπάσθ. τῆ ἡγεμόνθ. σιδήρω τεθνήσθ. μηκέτι βασιανῶν πέισαν λαβῆσαι. τὰς γδ ἰσθὲρ πασῶν, ὁ πρῶμαχθ. Ἀμμωνάριον ἀνεδέδεκτο βασιανῆς. Ἡρώνθ. καὶ Ἀτῆρ καὶ Ἰσίδωρθ. Αἰγυπθιοὶ καὶ σὺ αὐτοῖς παιδάριον ὡς πενθκαίδεκάετης ὁ D
 Διόσκορθ. παρεδόθησαν καὶ πρῶτον τὸ μείρακιον λόγοις τε ἀπατῶν ὡς ἐν ὀδῶν γων, καὶ βασιανῶς κατὰ αναγάζειν ὡς ἐν ἐνδοτον πειρωμένῳ, ἔτε ἐπειὸθ. ἔτε εἶξεν ὁ Διόσκορθ. τῆς δὲ λοιπῆς ἀγελῶταλα κατὰ ξήνας, ἐγκαρτερησανθ. πυρὶ καὶ τέτρες παρὰ δὲ δὲ τὸν ἡ Διόσκορθ. ἐλαμπρωμένον ἰσθ. δημοσίῃ καὶ σοφωτάτῃ παρὸς ἰσθ. ἰδίας πύσσει δὲ σκορῆν ἀμῆρον θανμάσας, παρῆκεν. ἰσθ. ἑρθεσιν φήσας εἰς μετάνοιαν ἀπὸ διὰ τὴν ἡλικίαν ἑπιμετρεῖν. καὶ νῦν ὁ θεοπρεπέσαθ. σὺ ἡμῖν ἐστὶ Διόσκορος, εἰς μακρόσponderat, admiratus iudex dimisit, spatium se illi ad poenitentiam concedere affirmans ob ztatis infirmitatem. Et nunc nobiscum versatur divinus Dioscorus, in majus ac diu-

urbem, quæ quidem, ut nostis, maxima est, camelis infidentes, flagris sublimes verberati, tandem ardentissimo igne circumfusa totius populi multitudine consumpti sunt. Miles verò qui ipsis dum ad supplicium ducerentur adstabat, & contumeliam inferentes propulerat, Besas nomine; conclamante adversus eum populo in jus adductus est. Ubi fortissimus Dei pugnator, cum in magno illo pro pietate certamine strenue se gessisset, securi percussus est. Alius item ori undus ex Libya, & vocabulo & divina benedictione verè Macar, cum à iudice omnibus modis sollicitatus ut Christum negaret, flecti numquam potuisset, vivus comburitur. Post hos Epimachus & Alexander, cum post diuturnum carceris horrorem in quo vinciti permanserant, ferreos ungues, flagra ac mille dolorum genera pertulissent, viva calcis incendio etiam ipsi colliquefacti perierunt. eundem cum ipsis exitum sortite sunt quatuor mulieres. Ammonarium quidem virgo sanctissima, cum à iudice diutissime torta fuisset ingenti cum pertinacia propterea quod palam prædixerat, nihil eorum quæ iudex iusserat prolaturam se esse: pollicitationem suam executioni mandans, ad supplicium abducta est. Residua verò, Mercuria scilicet anus inprimis veneranda: & Dionysia, plurimorum quidem liberorum mater, sed quæ pignora sua minori quàm Dominum caritate complexa est: & alia rursus Ammonarium: cum Præfectum jam puderet eas ulterius incassum torquere, & à feminis superari: gladio caesa sunt, nullis prius tormentis subdita. Etenim earum princeps & antesignana Ammonarium, pro omnibus tormenta pertulerat. Heron etiam & Ater & Isidorus Aegyptii, cumque illis Dioscorus puer annos circiter quindecim natus, iudici oblatus sunt. Et cum iudex primum ante alios adolescentem Dioscorum, partim sermionibus ut flexibilem decipere, partim tormentis ut mollem ac tenerum cogere tentavisset: ille nec persuasionibus cessit nec tormentis. Reliqui crudelissime verberati, cum cruciatus fortiter sustinuisent, igni etiam ipsi sunt traditi. Dioscorum verò qui in omnium conspectu inclaruerat, & qui ad omnia interrogata sapientissime re-

turnius certamen reservatus. Sed & A Nemefion quidam, etiā ipse ægyptius, primum quidem falsò accusatus fuerat tamquam socius & contubernalis latronum. Postea verò cum apud Centurionem hanc calumniam à se utique alienissimam depulisset, delatus quod Christianus esset, ad Præfectum vincetus adducitur. At ille iniquissimus iudex, postquam eum duplo gravioribus quam reliquos latrones tormentis ac verberibus affecisset, inter latrones iussit incendi. Et sic vir beatissimus similitudine Christi honoratus est. Porro universus simul militum manipulus Ammon scilicet Zeno, Ptolemæus & Ingenuus, cumque illis senex Theophilus ante prætorium stabant. Et cum quidam ob Christianam religionem in iudicium inductus, jam jamque negaturus Christum videretur, illi adstantes dentibus stridere, vultu innuere, manus extendere, ac totius simul corporis motus gestusque edere cœperunt. Cumque omnium in se oculos convertissent, priusquam ab aliquo comprehenderentur, ipsi ad subsellium accurrentes, Christianos se esse professi sunt. Quo factò Præfectus & assessores qui in consilio aderant, metu perterriti sunt. A crei quidem ipsi ad ea quæ perpessuri erant promptissimi & confidentissimi cernebantur: Iudices autem ipsi contremiscebant. Isti igitur ex prætorio ovantes processerunt: exultantes ob fidei confessionem, cum Deus per ipsos gloriosè triumpharet.

τερον τον αγων και διαρκεσερον μενας τον αλλον. Νεμεσιων δε τις καικειν Αιγυπτιον εσυκοφανηθη μηδ, ως δη σωιοικ. λυσισ δποδυσάμην. η ταυτην παρ τω εκατο λαρχητην αλλοτρωτατην και απεδωκεν αυτην, και αμυλωνεις ως Χριστιανος, ηκε δε επι της επι τον ηγεμνον. ο η αδικωτατ. πλαις αυτον η τες λησας ταυς τε βασανισ ταυς μαξιλιμυλάμην, μεαζυ τω λυσισων και εφλεξε. πηθηβητα τον μακαριον ε Χεισε παρ δειμαλι. απροον δε πσωτα, μα σαβωαδικον, Αμμων η Ζηνων η Πτολεμαϊ η Ιγχινης. και συ αυτοις περσετο Θεοφιλος, εις ηκεισαν παρ ε δικαστηριον νομμε δε η λω ως Χριστιανη η παρσ απο ηδη ρεπονη, επσειοτε ετοι παρεσηκότες τοις τε παρσωποισ ενενδον, και τας χειρας ανετεινον, και συνεχηματιζοντο τοις σωισιν. Επιρροφης η παντων παρσ αυτας η μηνης. πενινας αυτων αλλης λαβειας, Φασαλιες επι το βατρεον ανεδραμον, ειπα Χριστιανοι λεγοντες ως τον τε ηγεμονα η τες σωιδρας εμφοβους ηρειας. η τες μη κρυμμε ευθαρσες ατας εφ οισ πεισονται Φασαλιες η δικαστριας αποδειλιαν. και ετα εκ δικαστηριων ενεπομπευσαν η ηγαλλισαντο τη μαρτυριας. Ιριαμ βεουοντες αυτες δόξως ε Θεε.

CAPUT XLII.

De aliis à Dionysio commemoratis.

Vide Niciphor. l. 3. c. 31.

Sed & alii complures per oppida & vicosa Gentilibus discepti sunt: ex quibus unum exempli gratiā commemorabo. Ischyrius mercede conductus procurator erat cuiusdam magistratum gerentis. Hic ab eo cuius rem procurabat, iussus idolis immolare, cum minime obtemperaret, primum injuria affectus est. Postea cum in eadem sententia perstaret, variis ab eodem vexatus est contumeliis. Quæ omnia cum patienter sustineret, ille prægrandi fide correptâ transfixum per media viscera hominem interfecit. Jam quid opus est commemorare multitudinem eorum, qui in montibus ac per solitudinem oberrantes, fame & siti, frigore ac morbis, & latronibus aut bestiarum incurfu oppressi interiere: ex quibus hi qui super fuerunt incolumes, totos

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ΄.

Περὶ τῶν ἀλλήλων ὁ Διονύσιος ἱστορεῖ.

Αλλοι η πλείστοι η πόλεις και κωμοπολεις απο τῶν ἑθνῶν διισαδάθησαν. απεδωκεν αυτην, και αμυλωνεις ως Χριστιανος, ηκε δε επι της επι τον ηγεμνον. ο η αδικωτατ. πλαις αυτον η τες λησας ταυς τε βασανισ ταυς μαξιλιμυλάμην, μεαζυ τω λυσισων και εφλεξε. πηθηβητα τον μακαριον ε Χεισε παρ δειμαλι. απροον δε πσωτα, μα σαβωαδικον, Αμμων η Ζηνων η Πτολεμαϊ η Ιγχινης. και συ αυτοις περσετο Θεοφιλος, εις ηκεισαν παρ ε δικαστηριον νομμε δε η λω ως Χριστιανη η παρσ απο ηδη ρεπονη, επσειοτε ετοι παρεσηκότες τοις τε παρσωποισ ενενδον, και τας χειρας ανετεινον, και συνεχηματιζοντο τοις σωισιν. Επιρροφης η παντων παρσ αυτας η μηνης. πενινας αυτων αλλης λαβειας, Φασαλιες επι το βατρεον ανεδραμον, ειπα Χριστιανοι λεγοντες ως τον τε ηγεμονα η τες σωιδρας εμφοβους ηρειας. η τες μη κρυμμε ευθαρσες ατας εφ οισ πεισονται Φασαλιες η δικαστριας αποδειλιαν. και ετα εκ δικαστηριων ενεπομπευσαν η ηγαλλισαντο τη μαρτυριας. Ιριαμ βεουοντες αυτες δόξως ε Θεε.